

Давлате, ки дар он мусикии бегона баланд аст, хавфи вайронӣ дар он аст. (Бисмарк)

Амният ва хифзи арзишҳои миллӣ дар марҳилаи ҷаҳонишавӣ рисолати бузурги фардони бедор, ҳудогоҳу зирак ва дӯстдори ҳар катра об ва ҳар зарра ҳоки мукаддаси ин марзи бихиштист. Ҷаҳонишавӣ бо суръати қайҳонӣ ба ҳамаи ҷаҳонҳои иҷтимоӣ, иқтисодӣ, сиёсӣ, фарҳангӣ, маориф, тандурустӣ, васоити иттилоотӣ хизматрасонӣ ворид гардида, таъсиргузор аст. Аз ҳама ҷанбаи муассиртарин ворид гаштан ба ҳолати рӯзонӣ, равоӣ, зехнӣ ва ҷаҳонӣ низоми асаби инсон аст, ки ниҳоят ҳатарзост. Таърихи инсониятро гар аз дидгоҳи таҳлили равоношиносӣ ба таҳқиқ бигирем, муайян мешавад, ки таъсири омилҳои иттилоотӣ равоӣ, таблиғи тарғиботӣ ба тағйир додани натавоноӣ ин ё он речими сиёсӣ таъсиргузор буданд, балки сабабгори бисёр ошӯбу куштор, аз байн рафтани давлатҳо, сар задани ҷаҳонҳои ҷаҳонӣ, катлиҳои ҳалқу миллатҳо, ихтилофоти байни динҳо, тақсимшавии дин ба шохаву мазаҳҳои ба ҳам рақиб ва дигар вайронкорҳои сартосарӣ гардидаанд, ки гурӯҳҳои хурди манфуре аз он баҳра бардоштаанд. Ҷаҳон ҳамеша аз ин гуна тоифаи ифритӣ ҳолӣ набудаву ҳолӣ намемонад, зеро тухми бад бештар бисабзад дар ҷаҳон. Ин заҳри мазаррат, ки бо сеҳри аҳриманӣ ба мағзхӯрдан аст, ҳаками озодагавҳар Фирдавсӣ «Заҳҳои морон» ном ниҳодаву сипас Леонардо-Да-Винчӣ дар даврони эҳёи Аврупо «Чодуи сиёҳ» гуфта, ки имрӯз бо дастгоҳи иттилоотӣ тасвиру садо бозичаи дасти абаркудратҳои ҷаҳонӣ гардида ба мағзшӯй ва пошидани тухми нифоқу низоъ машғул аст. Арзишҳои фарҳангӣ, таърихӣ, забонӣ, адабӣ, эътиқодӣ бо нишонаҳои ҳайсиату ҳуввияти миллӣ чун таноби меросии зехният, киёфа, ҷисм, рӯҳу раво аз насл ба насл гузашта генофонди миллатро ташкил медиҳад ва хифзу аз ҳатар эмин нигоҳ доштани он қарзи вичдонии ҳар фарди бедори ҷомеа аст. Хифзи генофонди миллат масъалаи рақами як бояд бошад дар назди тамоми зинаҳои сохтори ҳокимияти давлатӣ, оғоз аз соҳаи маорифу тандурустӣ то амният ҳифзи сарҳадот. Зеро ҷуноне зикр сохтем қувваҳои манфиатҷӯӣ, қудратталаб, мочароангез ва ифротӣ дар ҷустани ҳолиҳои сиёсӣ дар афкор, дониш, рушд, тартибот ва ваҳдати миллӣ буда, дар фурсати муносиб қадами номубораки ҳудро ба ин марзи бихиштӣ гузоштанианд. Бедории афкор, зиракии сиёсӣ, меҳр ба ҳоку оби Ватан арзишҳои мукаддастаринанд, ки зарур аст, то дар дилу дида, ғӯшу забони наслҳо аз домони модар, бӯғча, мактаб то донишгоҳ, пасон дар муассисаву ташкилот, қорхонаву қоргоҳҳо парвариш бидиҳем. Имрӯз Тоҷикистони азиз дарвозаҳои ҳешро ба рӯи тамоми мамолики олам боз сохтаву омодаи ҳамкорист, ки тақони ҷиддиест дар рушди тамоми ҷаҳонҳои низоми давлат. Пас зарурияти таърихиву амри вичдонист, ки ҳар як узви ҷомеа барои хифзи арзишҳои миллӣ ташаккулу сайқал додан, инчунин муаррифии онҳо ватандоронаву миллатдӯстона амал наояд. Ҷуноне, ки Пешвои муаззамии миллат, муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар паём ва ҳар як гузоришу вохӯриҳо, махсусан дар мулоқот бо намоёндагони ҷомеаи кишвар ба муносибати фарорасии моҳи шарифи Рамазон

12.05.2018с. дар шаҳри Душанбе таъкид намуданд, зиракии сиёсӣ, хифзи хуввияти миллат, дӯст доштани ин марзи бихиштӣ, амр ва карзи имониву вичдонии ҳар як фарди солимфистри чомеа аст. Имрӯз вуруди молу амволи истеъмоливу маишӣ либосвориву пойафзол, орошоту атриёт, дорую маводи табобатӣ ва дигар ашёи рӯзгордорӣ аз хориҷи дуру наздик бозору мағозаҳо, дӯкону растахоро лаболаб пур намудаасту ҳар як тоҷире бар манфиати чайби хеш амал сохта бар зарари он дар солим мондани фардои генофонди миллат заррае фикр намекунад. Дарвозаҳо боз асту барои рушди сохибдорӣ маратория эълон шудаду имкониятҳо васеъ аст, танҳо гурури миллий, ояндабинӣ, хушбинӣ ба фардои миллат ва давлати тоҷик зарур асту тамои. Нисбати вуруди маводи доруворие, ки бесифат будаду захиранд чандин матолиби дарднок пешниҳод гардида, вале натиҷаи мушаххасе дар ин самт нест. Агар ба ин минвол вуруди доруворӣ ва маводи табобатӣ чун сел идома ёбад баъди як дахсолаи дигар як насли солим боқӣ намемонад, зеро таъхир шуда, ки он захримикатҳо позаре нашошта таркиби генетикии хайсияти инсонро вайрон месозанд. Масъалаи дигар тамои маводи истеъмоливу либосворӣ, бозичаҳо, уребаҳо кӯдакон ва дигар ашёҳои маишӣ рӯзгордорӣ, ки аз омехтаҳои таркиби генетикиашон дигаргун карда шуда, синтетикӣ, пластикию, полимерӣ сохташудаду пешниҳод мегарданд, ки ниҳоят хатарзо мебошанд. Усулҳои нигоҳдорӣ дар ҳалҳои полиэтиленӣ дар муддати дурудароз дар савдову муомилоти харрӯза истифода намудан низ зарари зиёд дорад, натаво ба одам, балки зарари он ба ҳок сарчашмаҳои обӣ, ҳаво, ҳарорати атмосферӣ бағоят муассир аст. Баҳри фаҳмондадихӣ, пешгирӣ ва ҳимояву беҳдошти ҳаёти инсон зарурияти замониш, то бо воситаи дастгоҳҳои иттилоотӣ тарғиботӣ чомеаро воқифу бедор созем. Зеро баъди фурсате дер хоҳад шуд. Ин масъала дар мамолики пешрафта назари Япония сол муқаддам ҳал гардида барои нигоҳдошти солимии генофонди миллат тадбирҷӯй шуда буд. Имрӯз яке аз давлатҳои кашшоки Осиё, Непал ин иқдомро пайгирӣ намуда барои нигоҳдошти мувозинати табиӣ ҳаёт дар сатҳи давлатӣ ин масъаларо баррасӣ намуда истифодаи бесамари маводи полиэтиленӣ дар маводи ҳӯроквориро манъ намудааст, ки қадами бузургест дар солим мондани миллати он. Аҳолии наздик ба 9-миллионаи Тоҷикистон, осебпазиртар аст нисбати миллатҳое, ки 100, ё 200 миллион, ё ки бештар аз 1-миллиард аҳоли доранд. Пас муқаддастаррин карзи меросбарии мо ин беосеб расонидани хайсият, хувият ва солимии рӯҳу равон, ҳисму киёфа, зехният ва заковати бедори ориёӣ бар наслҳои ояндаи миллат аст. Масъалаи дигар пешгирӣ аз вабои аср ВНМБО (ВИЧ Спид) аст, ки дар раванди ворид шудани шаҳрвандони хориҷии муқталои ин беморӣ ва сафи бесобикаи муҳочирони меҳнатӣ бар миён омадаву ҳафти сироятёбии афроди зиёдеро дар пай дорад. Давлатҳои ҳамсояи мо муқталоёни беш аз 1,5 то 2 миллион нафара доранд, ки офати он барои миллати мо камтар аз бомбаи ҳастай нест, зеро воридшавии беназорати шаҳрвандони хориҷӣ ҳатари мудҳиштарин дар ин раванд аст. Зеро ба ҳамагон равшан асту дар таҷрибаи давлатҳои пешрафта муайян шудааст, дар ҳамаи равандҳои ба ҳам омадани давлатҳо пештара бештар қувваҳо зиёнкор ва олами ҷиноӣ фаъолтар мегарданду паси манфиатҳои шахсия гурӯҳӣ амал менамоянд. Масъалаи кочоки молу амвол, ҳариду фуруши маводи муҳаддир, тичорати одаму узвҳои он, фоҳишагарӣ, таблиғу густариши гоҳҳои ифротӣ, экстремистӣ динӣ, мазаҳбӣ, иркию наҷодӣ ва садҳо доғҳои бозори сиёҳ барои давлат ва фардои хуввияти миллат хатарест ваҳим ва сардест барои рушд. Хифзи ҳаҳои иттилоотӣ муҳимтарин карзи вичдонии аъзоёни чомеа аст, зеро он ҷӣ бар гӯш ояд бар мағз ҷой бигирад ва сипас бар зехну равон, гуфтору кирдор қорагар шуда пиндор, эътиқод, урфу одатҳоро тағйир бидиҳад.

Ин таҷрибаи омӯхташудаест, ки хамаи паёмбарон, сиёсатмадорон, мубаллиғони дину ойин, инкилобгарону ислохотчӯён зи он босамар истифода намудаанд. Имрӯз хатар зиёд аст, зеро ҷанги иттилоотӣ бо воситаи технологияи навини иттилоотӣ назари дастгоҳҳои мохвораӣ дар интернет, тамоми ВАО ва дигар минбарҳои иттилоотӣ ба мағзо ворид гардида сабаби ҷандин паёмдҳои нохуш хатарзо шудааст. Мухтавои аксари маводи иттилооти воридотӣ гаразноқ ва пайи ҳадафҳои сиёсӣ, динию мазаҳбӣ, иркию наҷодӣ буда, пошандаи тухми низои қавмӣ, динӣ, мазаҳбӣ, норозигӣ ба сиёсати давр, сиёхкунии роҳбарони сиёсӣ, ифродгарой ва аз ҳам пошандаи ваҳдат, ҳамбастагӣ, сулҳу оромӣ дар миллату давлатхост. Масъулини ширкатҳои мобилӣ, васлсозандагони алоқаи мохвораӣ, ВАО ва ташкилоти қорхонаҳо, бозору дигар маконҳои ҷамъиятӣ вазиғадоранд нисбати пешниҳод, паҳн, таблиғи иттилооти гаразноқи бегона дақиқназару санҷидақор бошанд, то ҳоғизаи таъриҳи миллат таҳриғ, идеологияи миллӣ қурбони гаризаҳои динӣ, одобу русуми аҷдодӣ ба ҳуроғот, забону адабиёти беш аз ҳазорсола ба лаҳҷаю мадху шаҷараҷӯй табдил наёбад. Таблиғу паҳн сохтани диску виғионавори силсилағилмҳои хориҷи мухтавои даҳшатағқанӣ, қатлу қуштор, разолату бераҳмӣ, фаҳшу зуроварӣ, бағбини динию наҷодӣ дошта, муסיқии ғайр бо савту суруди мазмуну муңдаричаи пағт дар қўчаю нақлиёти ҷамъиятӣ, растаю дуқонҳои дискғурушии бозору хиёбонҳо зарбаҳои санғинтаринанд ба ҳуввияти миллӣ ва фардои наслҳои миллат. Пағ дар ин вартаи ҳаёту мамот, ки ҳаҳонишавист барои ниғоҳдошти асолати миллӣ, хиғзи ғеноғонди миллат, тақомули тамоми руқнҳои ҳаёти қомеа, рақобатпазири бозори ҳаҳонӣ ғаштани моу масолеҳи қишоварзию саноатӣ, аз давлати истеъмолғар ба давлати истехсолғар табдил додани он, таҳаққули дарқи масъулият, ҳисси иғтиҳор, ғурури миллӣ, рушд додани тағаққури зехнӣ, зирақии сиёсӣ инҷунин ҳамқадами қамону пешғому ихтироқор будани наслқоро тарбия, таъмин ва барои бақои ғеноғонди миллати ориёй талоши ҳамаҷониба шарту зарур аст.

Аминҷон Зарифӣ. Сардори шўъбаи таълими Қоллеҷи политехникии н. Зағаробод.
Аълоҷии Маориғ ва илми Қумҳурии Тоҷикистон.